

<p>Pastisseria RAGA C/. Major, 105 - Tel. 977 72 03 53 ULLDECONA</p>	<p>ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Carolina Borrell Subirats C/. Major, 51 - Tel. 977 72 07 20 - ULLDECONA</p>	<p>Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Avgda. Ramon Salomón, 19 Tel. 977 57 32 15 - ULLDECONA</p>
<p>COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 977 72 00 07 ULLDECONA</p>	<p><i>l'Antic Moli Restaurant</i> OOO Ctra. Ulldecona a La Sénia, km. 10 Tel. 977 57 08 93 - Mòbil 661 535 187 - BARRI CASTELL</p>	<p>Mobles A R N A U C/. Sant Lluç, 12 - Major 82 Tel. 977 72 03 58 ULLDECONA</p>
<p>GRAU FERRERIA INDUSTRIAL I DOMÈSTICA FERRETES PER A MOBLES Domèstica: Guifré, 13 Tel. 977 720 687 Industrial: Ctra. Tortosa, s/n. Tel. 977 720 620 Fax 977 721 115 43550 ULLDECONA</p>	<p>JMS ELECTRODOMÈSTICS, C.B. c/. major, 153 - tel./fax 977 72 06 38 - 43550 ulldecona (tarragona) e-mail: jmselect@tinet.org</p>	<p>FINQUES 10 Més de 30 anys dins del món immobiliari Tel. 977 57 31 36 ULLDECONA agilitat i gestió immobiliària</p>
<p>Olga, s.l. Carnisseria AQUÍ, BONA CARN! c/ Major, nº 160 Tel. 977 72 04 64 43550 Ulldecona - TARRAGONA e-mail: carniceriaolga@eresmas.com</p>	<p>Fusteria ENRIQUE BOSCH MARTÍ Avgda. Escoltes, 5 - Tel. 977 72 11 37 ULLDECONA</p>	<p>RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antiga Ctra. Vinaròs, s/n. Tels. 977 72 02 09 - 977 57 30 16</p>
<p>SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/. Sant Antoni, 28 - Tel. 977 57 34 16 ULLDECONA</p>	<p>INSTITUT DE BELLESA fes goig C/. Sant Pasqual, 43 - Tel. 977 72 12 82 ULLDECONA</p>	<p>SAUCH-VILADOT, S.L. Agents d'Assegurances Assessors i Gestors C/. Mestre Hierro, 5 - Tel./Fax 977 72 00 48 ULLDECONA</p>
<p>BLOC PAPERERIA I REGALS Calvari, 52 Tel. 977 72 04 67 ULLDECONA</p>	<p>Mercè Sans Cucala Núm. Col. T-522 Tel. 676 03 20 09 Veterinària clínica equina Fisioterapeuta equina</p>	<p>Forn de pa J. CASOLA Murada de Dalt, 37 - Tel. 977 72 08 24 ULLDECONA</p>

TECA PO
ULLA

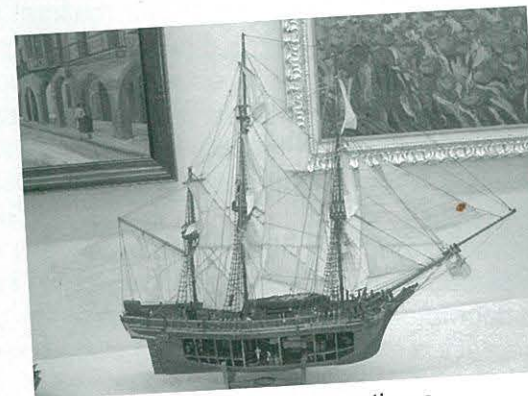

Centre Cultural Recreatiu

SETEMBRE-OCTUBRE 2009

Preu: 1 €

NÚM. 164

Concurs de maquetisme

Concurs de Dibuix Ràpid

Diada del Castell

Encontre Jornades Teatre Amateur

Carrossa del CCR

Ermita de la Pietat "Concurs de Pintura Ràpida"

ÍNDIX

- Editorial	2
- XXVII Jornades de Teatre de Tardor	3
- Activitats del CCR	4-5
- Guanyadors dels nostres concursos	6-7
- XL Concurs de Pessebres	8
- Una petita mostra de pessebres d'anys anteriors	9
- XXXVIII Concurs Literari Sant Jordi	10-15
- Novetats filatèliques	16-17
- XXII Diada del Castell	18
- Gastronomia - Racó poètic	19

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL-LABORACIÓ DE LA DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:

Juan José Sans Forcadell

CONSELL DE REDACCIÓ:

Josep Lluís Cabañas Vidal

Lluc Fernández Tomás

Enriqueta Sales Ferré

Jordi Reverté Vergés

Mª Cinta Caballer Meseguer

Carmen Àvila Terzi

DIBUIXOS:

Joan Riba Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL RECREATIU D'ULLDECONA
C.I.F. G - 43103332
Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
Tel. 977 72 11 66 - 43550 ULLDECONA
D.L.: T. 1.227 - 1982

Imprimeix:

gràfiques montsià
C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)
e-mail: graf.montsia@terra.es

Editorial

Després de 27 anys, ha arribat lo moment de tancar lo teló de les Jornades de Teatre que el CCR ofereix cada any per aquestes dates. La valoració que n'hem fet i ens han fet arribar los "nostres" espectadors ha sigut molt positiva, en general. Hem pogut gaudir de Teatre de tota mena, des de teatre seriós, còmic, teatre dança, i per finalitzar l'obra que va oferir la nostra entitat i en especial tots els actors del grup de Teatre del CCR. Enguany va ésser tot un repte. Vàrem posar en escena l'obra de Shakespeare "Molt soroll, per res". La única obra d'aquest autor (bastant difícil, d'altra banda) amb un toc d'humor. Dic que va ésser tot un repte perquè hi estrenàvem director, Josi Ganzenmüller Roig. Aquest director quan es va fer la seua presentació als mitjans de comunicació, al mateix temps, coneixia a la gent del grup disposada a treballar sota la seva direcció. No li va fer ni gens ni mica de mandra en triar aquesta obra. Va voler que tothom participés en la mateixa. Així va ser. No cal ni dir que com totes les empreses amb magnitud, tampoc ha estat exenta de polèmica. Però això és lo que enriqueix la cultura i el tarannà de les persones. Una vegada posada en escena, vam poder vore un gran espectacle, que ens oferia a la vegada una molt bona actuació de tots els actors, una bonica escenografia molt ben feta per la gent més jove del grup i també no li va faltar la música i el cant. Lo públic va reconèixer l'esforç, el treball i l'entrega conjunta, dedicant-li més de deu minuts d'aplaudiments. L'emoció que es va fer notar dintre del local, es feia palesa. Lo mateix a dalt l'escenari com al pati de butaques. Esperem en propers anys que aquest saber estar dalt de l'escenari el poguéssim anar repetint i ser mereixedors del nostre públic. Gràcies.

Lo nostre agraïment a l'Ajuntament d'Ulldecona que sempre està al darrera d'aquestes jornades, com a la resta d'estaments oficials que hi col·laboren.

Per suposat que mai ens podem ni debem oblidarnos de les persones que treballen detràs l'escenari, però que sense elles no seria possible tot el que es fa davant lo públic, atretzo, muntatge, llum i vestuari. Per ells i per tots, sols em resta a dir: gràcies!

JUANJO SANS
President

CAJA MADRID

XXVII Jornades de Teatre de Tardor

Us oferim a continuació un resum de les obres de teatre que hem pogut veure durant el mes d'octubre.

Diumenge dia 11, el grup de teatre Sotacabina de Barcelona ens va representar **Informació difícil, (Kabarett absurd)**, de Marc Rosich. Va ser una obra diferent a les que estem acostumats. No era còmica ni tampoc tràgica, tal com el seu nom indica, era teatre absurd. Se'ns presentava tota una sèrie d'històries independents que es produïen per culpa de diàlegs absurds, on dues persones es feien preguntes estranyes, o embolicaven la seva conversa sense saber ben bé com, arribant a situacions realment increïbles. L'opinió del públic que hi va assistir, en acabar la representació estava dividida, però, tant els partidaris de l'obra com aquells a qui no havia agradat, van saber reconèixer la magnífica interpretació que van fer els actors i actrius. I també va agradar molt la posta en escena amb el decorat i vestuari en color roig, negre i blanc. Per tant, felicitem des de la nostra revista als directors de l'obra, Marc Camprodón i Ingrid Marín.

Diumenge dia 18, la Coordinadora de Grups Amateurs de Teatre del Baix Ebre i Montsià ens va oferir **El més feliç dels tres**, d'Eugène Labiche, sota la direcció de Toni Martínez. El públic va riure molt i es va divertir amb aquesta comèdia d'embolic, que ens presentava personatges molt típics d'aquest gènere teatral: un senyor ric, infidel i mentider; un amic seu pobre, però també infidel i mentider, el seu nebot que tampoc es quedava enrere... L'acció es basava en les aventures que sorgien per culpa de les mentides, els embolics amorosos i l'ambició dels seus protagonistes. Molta acció que ens va fer passar una bona estona amb un argument propi de les comèdies d'embolic.

Diumenge dia 25, els membres de la Companyia de Teatre Quatre per Quatre de Granollers van interpretar **La boja de Chaillot**, de Jean Chiraudoux, una defensa de l'ecologia i una crítica a tots aquells que es deixen portar pels seus interessos personals sense tenir res més en compte que el desig de satisfer la seva voluntat. L'obra va ser magistralment interpretada i posada en escena. En aquesta ocasió va ser una dona la directora: Marta Garcia Otín.

En el proper número de la revista hi trobareu el comentari de les obres representades durant el mes de novembre.

ACTIVITATS DEL CENTRE CULTURAL RECREATIU

EXPOSICIONS

El dia 28 d'agost es van inaugurar les exposicions que es podrien visitar durant la setmana de les Festes Majors. El Centre Cultural Recreatiu va organitzar al local de Caixa Tarragona la XVIII exposició intercomarcal de maquetes de temes diferents. Igualment, a la Casa de Cultura, exposaria les obres realitzades pels participants en els concursos de dibuix i pintura ràpids.

XXXVIII CONCURS DE DIBUIX RÀPID

El dia 5 de setembre, a la plaça de l'església es van reunir nombrosos nois i noies de fins a dotze anys, per fer els seus dibuixos. Les obres que van realitzar les joves promeses del nostre poble van estar exposades posteriorment a la Casa de Cultura. L'acte de lliurament de premis es va fer el dia 12 de setembre a les 13.00 hores a la Sala de Plens de l'Ajuntament.

XVI CONCURS DE PINTURA RÀPIDA

El dia 6 de setembre, un any més, vam celebrar el concurs de pintura ràpida en el qual alguns pintors van plasmar en les seves obres diferents racons i paisatges del nostre poble. En aquest número de la revista hi trobareu els noms dels guanyadors de les diferents modalitats: oli i acrílic, aquarel·la i lliure, així com les empreses col·laboradores. El jurat va estar format per: Na Josepa Ferré, En José Córdoba, En Demetrio Querol i En Vicent Romeu. Cal dir que els membres del jurat ho van tenir difícil a l'hora de valorar les obres realitzades pels concursants, ja

que es van presentar obres de gran qualitat. La pubilla de la nostra entitat Marta Millán Queralt, ens va ajudar a entregar els premis.

"CANGUELIS"

El dimecres de la setmana de festes és el dia del teatre. Enguany no podia ser diferent: el 9 de setembre, al Teatre Municipal, la companyia Vol Ras ens va oferir "un petit catàleg de pors, fòbies i altres temors" que va fer riure molt i passar una bona estona al públic que hi va assistir. Una obra molt divertida.

XXII DIADA DEL CASTELL

Com cada any, el dijous de la setmana de festes va ser el dia dedicat al castell. A les 9.30 del matí va sortir l'expedició al Castell. En arribar-hi es va procedir a l'acte de nomenament de

la comanadora, Sra. Mari Carmen Cucala Forcadell. També es va fer una visita guiada per a adults i per a infants.

"CONGELACIÓ"

A les 20.00 hores del dia 11 de setembre, alguns membres del grup de teatre del Centre Cultural Recreatiu van oferir enguany una activitat nova als carrers d'Ulldecona. Sota la direcció del senyor Josi Ganzenmüller, qui donava el senyal en un moment determinat, els actors i les actrius es quedaven quietes com si estiguessin congelats durant uns quants minuts. La gent que passava pel carrer en aquell moment feia comentaris de sorpresa, alguns no sabien què era el que estava passant i ho miraven mig encuriosits, mig divertits. Però els "artistes" van demostrar saber actuar molt bé en una situació diferent i original. En acabar l'acte, el CCR va invitar els participants a un soparet.

DEFILADA DE CARROSSES

El dissabte de la setmana de festes va ser el dia de les carrosses, i entre totes les que hi van participar, també es trobava la de la nostra

entitat, formada per un decorat teatral que representava l'estància d'una casa del segle XVII o XVIII, amb quatre membres del grup de teatre vestits d'acord amb l'escena. No hi van faltar els caramels ni els confetti que tant animen sempre les festes.

OFRENA DE FLORS A LA MARE DE DÉU DE LA PIETAT

El dissabte dia 12 de setembre, després de la desfilada de carrosses, la nostra pubilla, Marta Millán, va participar en la processó dels farollets i va tenir l'honor de portar el ram de flors de l'entitat a la Patrona del poble. Enguany, any de Quinquennals, la imatge de la Verge va quedar molt ben guarnida de flors de tots els colors.

FESTIVAL D'AHIR I D'AVUI

Cantants i ballarins d'edats molt diferents van actuar en aquest festival que organitza Enriqueta Sales amb la col·laboració d'altres membres de l'entitat, cada dos anys. Persones de Vinaròs, de Les Cases, de Sant Carles de la Ràpita, d'Alcanar i, com no, d'Ulldecona, van interpretar cançons de tota mena per al públic de totes les edats. Cal dir, però, que enguany la Vetllada d'ahir i d'avui va coincidir amb altres activitats i l'assistència de públic no va ser tan gran com fa dos anys. El CCR, en el moment de decidir la data d'una activitat, donada l'anticipació necessària, no disposa de les dades del que es farà aquell mateix dia i no es pot evitar aquest tipus de coincidències. Agraïm la participació desinteressada de tots els cantants, del senyor Antoni Panadés, de JMS, del dúo Dolce Vita, de Joan Vidal...

GUANYADORS DELS NOSTRES CONCURSOS

Guanyadors de l'XI CONCURS DE PINTURA RÀPIDA I LLIURE

MODALITAT OLI I ACRÍLIC:

- 1r premi, atorgat per l'Ajuntament d'Ulldecona, a Gonzalo Romero Navarro.
- 2n premi, atorgat per Castell Seguros, a Angel Algueró.
- 3r premi, atorgat per Montsià Assessors, a Juan Andrés Álvarez.
- 4t premi, atorgat per Hotel-Rest. Bon Lloc, a Rosa Febrer Marqués.
- 5è premi atorgat per Institut de Bellesa Fes Goig, a Isabel Torres Ferrer.

MODALITAT AQUAREL·LA:

- 1r premi, atorgat per La Caixa, a Àngel Alandes Ruiz.
- 2n premi, atorgat per Caixa Tarragona, a Josep López Moreno.
- 3r premi, atorgat per Cafè-Fleca Feliu, a Jordi Pons Casals.
- 4t premi, atorgat per Inmar S.A., a José Rollán.
- 5è premi, atorgat per Lagrama, a Carles Ballesteros Alcón.
- 6è premi, atorgat per Jordi Reverté, a Francesc Puell Mollá.

MODALITAT LLIURE:

- 1r premi, atorgat per J.J.P. SAL, a Rafel Mercadé Oms.

- 2n premi, atorgat per Grup Immobiliari Qu@tre, a Àngel Alandes Ruiz.
- 3r premi, atorgat per Cooperativa San Alfonso, a Jordi Verdés Sans.

Guanyadors del XXXVIII CONCURS DE DIBUIX RÀPID

El jurat del XXXVIII Concurs de Dibuix Ràpid format per: José Luís Cabañas Vidal, Manuel Simó Renet, Jordi Carapuig Barberà, Pepita Ferré Querol i Mª Cinta Caballer Meseguer. Va decidir per unanimitat atorgar els següents premis:

Categoria A (fins a 5 anys)

- Primer premi a Abril Matamoros Redondo
- Segon premi a Laia Fabró Roig
- Tercer premi a Mohamed Jalloul
- Accèssit a Oriol Montesó Forcadell
- Accèssit a Mel Galup Redondo
- Accèssit a Cristóbal Roca Villanueva

Categoria B (6-7 anys)

- Primer premi a Paula Poy Castell
- Segon premi a Toni Roca Villanueva
- Tercer premi a Eva Sans Arasa
- Accèssit a Duna Galup Redondo
- Accèssit a Judit Casanova
- Accèssit a José Carmona Jovaní

Categoria C (8-9 anys)

- Primer premi a Paula Callarisa
- Segon premi a Alba Roig
- Tercer premi a Anna Gutiérrez Fonollosa
- Accèssit a Guillem Prat Jovaní
- Accèssit a Alex Rayner
- Accèssit a Judit Ferré

Categoria D (10-11 anys)

- Primer premi a Ivan Ciurana Marco
- Segon premi a Marina Torrent
- Tercer premi a Yassin Setti
- Accèssit a Clara Longoriz
- Accèssit a Paula Ribas Bel
- Accèssit a Samuel Carmona Jovaní

Categoria E (12-13 anys)

- Primer premi a Ariadna Ciurana Marco
- Segon premi a Aina Torrent
- Tercer premi a Lucas Carmona Jovaní
- Accèssit a Marc Prat Jovaní
- Accèssit a Isaac Prat Jovaní
- Accèssit a Joan Prat Jovaní

Guanyadors del XVIII CONCURS INTERCOMARCAL DE MAQUETISME

El jurat qualificador del XVIII Concurs Exposició Intercomarcal de Maquetisme format per Fernando Guarch, Joan Riba, Juan José Sans i Manuel Simó, va decidir atorgar els següents premis:

Categoria A.- Modelisme Naval Plàstic

Per la qualitat dels treballs presentats es concedeixen dos primers premis a:

- Ferran Campi i
- Javier Segarra

Categoria B.- Modelisme Plàstic

- Primer premi Josep Rodríguez
- Segon premi Javier Segarra
- Accèssits..... Oscar Ebrí
- Juan Ramon Foix

Categoria C.- Modelisme Naval Fusta

- Primer premi Miguel Anillo
- Segon premi Juan Ramon Foix
- Accèssit David Cifuentes

Finalment, el jurat acorda atorgar una menció especial per la seua col·laboració a Julio Sansano Roca i Josep Ortiz Mompel.

Caixa Tarragona

XL CONCURS DE PESSEBRES

BASES

1.- TOTS ELS QUE VULGUIN PARTICIPAR EN EL XL CONCURS DE PESSEBRES HAURAN D'INSCRIURE'S A LES OFICINES DE CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA, CARRER SANT LLUC, Nº 2, DES DEL DIA 9 FINS EL 23 DE DESEMBRE.

2.- HI HAURAN LES SEGÜENTS CATEGORIES:

CATEGORIA INFANTIL.....FINS ELS 8 ANYS.

CATEGORIA JUVENIL.....DE 9 FINS ELS 14 ANYS.

CATEGORIA ADULTS.....A PARTIR DELS 15 ANYS.

3.- S'ESTABLIRAN DOS PREMIS PER CATEGORIA QUE SERAN DE LES QUANTIES SEGÜENTS:

CATEGORIA	PRIMER PREMI	SEGON PREMI
INFANTIL	25 EUROS	15 EUROS
JUVENIL	35 EUROS	25 EUROS
ADULTS	45 EUROS	35 EUROS

4.- S'ANOMENARÀ UN JURAT QUALIFICADOR QUE PASSARÀ A VISITAR ELS PESSEBRES EL DIA 26 DE DESEMBRE A PARTIR DE LES 10:00 HORES.

5.- ELS PREMIS ES FARAN ENTREGA EL DIA 29 DE DESEMBRE EN EL PARC DE NADAL D'ULLDECONA.

ULLDECONA, NOVEMBRE DE 2009

Organitza: Centre Cultural Recreatiu
 Col.laboren: Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona
 Excm. Ajuntament d'Ulldecona
 Excm. Diputació de Tarragona
 Generalitat de Catalunya
 Departament de Cultura

Una petita mostra de pessebres d'anys anteriors

XXXVIII CONCURS LITERARI "SANT JORDI"

A continuació publiquem la quarta i última part del treball guanyador, que és la continuació de la revista del número anterior.

L'ÀNIMA CREMADA

Per Mariano Delpech Valle

-Està bé, no discutim més -digué en Vicent-. El teu amic té una arma? En cas de perill, un altre home ens faria molta falta.

-Això es cosa entre ell i jo -contestà l'Andreu-. Però de moment, no té perquè haver cap perill. Tinc informació per al pròxim cop, i serà una feina fàcil.

-Sempre diuen que serà una feina fàcil -digué l'home que fins aquest moment havia restat callat-.

-Tranquil -féu en Vicent-. De què es tracta, aquesta vegada?

-D'un banc. Millor dit, d'una sucursal de la Caixa.

-Els bancs, avui en dia no són fàcils. Tenen mesures de seguretat que obliguen a emprar força temps, i això no m'agrada.

-Allí serà senzill. És un poble de la costa. No hi ha policia, només de tant en tant patrulla algun cotxe de la policia local i dels mossos d'esquadra. Les dues patrulles utilitzen Nissan Patrol com a vehicles. Vosaltres portareu un cotxe més ràpid; us puc aconseguir un BMW; si us persegueixen, els deixareu enrere.

-I què pinta el teu amic en tot això?

-És la mateixa idea de Santa Cristina. Abans que s'adonin de res, canviar de vehicle. Tres homes sols en un cotxe criden l'atenció. En una furgoneta, només es veu el conductor; és molt més discret.

- Bé -digué en Vicent, adreçant-se a en Ferran-. A Santa Cristina et vas portar bé. Com puc estar segur que ara no ens fallaràs?

Ferran fità l'home abans de contestar. Contemplà el seu rostre marcat per les arrugues i amarat per la suor. Ell, que també estava suant, va sentir que la sensació de calor se li incrementava a cada segon. Sentia clavats els ulls d'aquell home, que semblaven explorar allò més recòndit de la seva ànima, i es va sentir dominat per una por tan profunda que va pensar en no contestar, aixecar-se i sortir d'allà, no tornar a veure mai més l'Andreu ni a ningú d'aquell món, que en aquest moment li mostrava el seu aspecte més tenebrós.

Es va dominar, no podia sortir corrents. Havia

fet un camí massa llarg per tornar-se ara enrere, només li quedava continuar cap a endavant.

Finalment, i baixant els ulls, digué:

-Els seus amics, són l'única garantia que tinc. Ells ja van tenir l'ocasió de coneixe'm.

-Sí, però com sé que no ens deixaràs penjats si ve la policia?

-Només tinc la meua paraula. Vostès tindran les armes i el BMW.

-Bona resposta, espero que no l'oblidis; perquè si ens fas una marranada, t'asseguro que et trobaré.

-Tots estem en el mateix; crec que és quelcom que ningú ha d'oblidar.

-Tu, limita't a estar en el teu lloc i a conduir. Per cert -digué adreçant-se a l'Andreu-, serà de la teua part amb la que paguis al teu amic; pel que fa a nosaltres, tot continua igual. I ara, dóna'ns més detalls d'aquesta feina.

-L'objectiu és la plaça Artur Mundet de Sant Antoni de Calonge, reconeixereu de seguida la plaça, ja que és on hi ha l'església del poble. Allà, els hotels i restaurants porten la seua recaptació, per tant hi haurà una bona picossada per a tothom; a més a més, aquesta zona no està patrullada. Als afores, a la carretera, en direcció Girona, hi haurà la furgoneta; ningú espera que agafeu aquesta direcció. El cotxe ha de quedar en direcció Barcelona, així ajudarà a despistar. Quan arribeu a Girona, dirigiu-vos aquí -mentre deia això, diposità un sobre tancat damunt la taula-. En Jordi rebrà més instruccions. Aquesta feina s'ha de fer exactament d'aquí a sis dies, a l'una del migdia; a aquesta hora no hi ha ningú pels carrers, fa massa calor.

-Continuo sense veure clar el fet que vingui el teu amic; però la idea de canviar ràpidament de cotxe m'agrada.

-Més t'agradarà quan això acabi.

-Acabarà algun dia?

-Si us plau, no tornem a les suspicàcies! Crec que tot està prou clar. Ara, Jordi, ves sortint tu primer. Així, els nostres amics, veuran que no esbrines res d'ells. No sabràs, ni que cotxe porten, ni per on se'n van.

-No hi ha cap problema?

-No, no n'hi ha. I no tinguis por del gos, és com moltes persones, borda però no mossega. Per cert, ja et trucaré i quedarem per donar-te tots els detalls per a aquí a sis dies, i el que vingui després.

-D'acord.

Dit això, en Ferran obrí la porta. El fort sol del dia el va enlluernar durant uns segons. Creuà el

llindar, i poc a poc va anar adaptant-se a la llum exterior. Caminà per aquell fantasmagòric lloc sense tornar a trobar-se amb el gos, la qual cosa el va fer sentir alleujat.

Abans que arribés a l'entrada, escoltà alguns trets. Espantat, es girà, i veié que els tres homes disparaven amb els seus nous revòlvers contra llaunes d'oli buides. Eren com nens jugant. Potser en el fons només eren això, nens que no havien sabut créixer.

Rebutjà aquesta idea instantàneament del seu cap. No era un joc. Aquells homes estaven disposats al que fos per no anar a la presó, i volien conèixer bé les seves noves armes.

Mentres aquests disparaven, Andreu acaricava el gos. Apressà el pas. Tenia encara menys temps del que s'havia pensat; sis dies era molt poc temps, però potser el suficient.

La suau remor de les ones arribava fins a la platja, aportant una sensació de frescor a aquella xafogosa nit.

Grups de persones passejaven despreocupadament, rient i enraonant de forma animada. Molts eren turistes amb la pell cremada pel sol a les arenes de la platja.

Entre aquells grups alegres, caminava un home solitari. Era d'estatura alta, cabells completament blancs, força abundants però curts, i a pesar de la calor humida de la nit, vestia amb americana i corbata.

En el rostre de l'home es llegia una clara preocupació. Els seus ulls negres i brillants miraven el negre horitzó, tractant que la seva vista atenyés llunyans i impossibles objectius. Després de breus pauses, continuava caminant sense un destí concret.

En arribar al final del passeig, desfent el camí fet fins a aquest moment, inicià la tornada cap al seu punt de partida.

La música que venia de l'interior dels bars i restaurants no semblava que arribés a les seves orelles, cap so semblava afectar-lo, només els seus ulls semblaven vius, cercant quelcom en aquell horitzó, en el que tan sols l'esclat d'alguna estrella impedia que les tenebres regnessin amb absoluta rotunditat.

Absort en el seu món interior, va estar a punt de topar contra un grup de joves que rient i enraonant, en un idioma que li era desconegut, caminaven en direcció contrària a la seva.

-Vagi amb compte, inspector Zuñiga. Està molt distret, aquesta nit.

L'home sortí immediatament del món interior en què estava aparentment perdut. Es girà en direcció cap a la veu que li havia parlat i els seus ulls, més vius que mai, contemplaren l'home que dempeus, enmig d'aquell passeig, li havia parlat.

Ferran era allí, desafiant, amb la seva mirada

clavada en ell i amb una expressió força seriosa al rostre.

-Ara jo no sóc l'inspector Zuñiga, ara sóc...

-No cal que s'expliqui, ho sé tot -li tallà en Ferran-

- El vaig veure fa temps a la tele. Va quedar vostè molt bé, donant totes aquelles explicacions sobre com havia desmantellat aquella xarxa que volia introduir una important partida de haixix. Però, per a mi, sempre serà "l'inspector Zuñiga"; vostè se'n va encarregar de que ho recordés bé.

Zuñiga es va posar més tens i va retrocedir un pas davant d'en Ferran.

- No cal que es posi en guàrdia. He vingut per parlar. No vull més problemes. Si m'escolta, veurà que el que haig de dir-li és força interessant. Per cert, el veig molt preocupat.

-Tots tenim maldecaps- contestà en Zuñiga de forma seca i tallant.

-Això és cert, la vida no deixa temps per a l'avorriment. Vostè té maldecaps i jo també. I si no ens ajudem, li puc assegurar que aviat en tindrà més. Que n'és de curiós veure com els projectes que tanta feina costen de planificar, es poden ensorrar amb una facilitat i una rapidesa espantant.

-Parla clar! Què és el que vols dir-me?

-Quan el vaig veure a la tele haig de reconèixer que em vaig quedar perplex; no podia creure que allò fos cert. Però després vaig pensar que en el fons, els nostres ideals només són quelcom superficials; i que vostè havia deixat la policia per entrar en els mossos d'esquadra perquè tenia una oportunitat immillorable per ascendir i poder preparar-se una daurada jubilació aquí, a Palamós. Però ara, tot això perilla. Vostè sap que el turisme és quelcom sagrat, i que la inseguretat pot aprofundir la crisi en un sector força influent i que ja habitualment té problemes.

-T'ho torno a repetir. Parla clar d'una vegada!

-Està bé, parlem clar. Puc ajudar-li a solucionar els robatoris que han patit darrerament a la costa i evitar els pròxims que patiran.

-Puc portar-te a comissaria i fer que parlem allí.

-Ho veu. Vostè sempre serà el mateix. Però els temps ja no són els mateixos. No pot acusar-me de res. Si vostè m'ajuda, jo li ajudaré. Favor, per favor.

-D'acord. Reconec que aquest any la delinqüència ha començat abans que altres anys i està fent alguns cops importants. -Amb veu més tènue, continuà dient-. Ja no és pas la petita xoriçada a un turista. Ara estan robant grans quantitats de diners.

-I des de Barcelona el pressionen. Vostè és el "mandamàs" aquí, a Palamós, i cobreix una àrea molt important. Però recordi; favor, per favor.

-Què és el que demanes!

-Una cosa molt senzilla, un passaport.

-Pots aconseguir-lo sense cap problema; no és necessari que vinguis a tocar-me els nassos.

-No és pas per a mi, jo ja el tinc. És per al meu germà.

-No!

-Vinga Zuñiga -féu en Ferran, amb veu pausada i tranquil·la-. Sigui pràctic. Sap quin és el seu problema? Que en fa de tot una qüestió personal. Doni'm aquest passaport, i jo m'enduré el meu germà tan lluny, que mai més sabrà de nosaltres.

-El que em demanes és il·legal.

-També era il·legal el que passava a la seva comissaria!

Els dos homes es fitaren sense deixar anar cap mot. Després d'aquelles paraules una forta tensió semblava haver nascut entre ells, i en els ulls de tots dos es podia veure que una furia continguda llargament semblava estar a punt d'afloiar a la superfície.

-Caminem -digué en Ferran, posant-se en moviment.

Zuñiga el va seguir, col·locant-se al seu costat.

-Miri -féu en Ferran-. Vostè sap que si hi ha una medicina millor que el temps és la distància. Doni'm el passaport i mai més sabrà de nosaltres. Quan vostè passejava per aquí, he pogut observar com mirava l'horitzó d'aquest mar; ajudi'm, i ens marxarem més enllà de l'horitzó; d'aquest, i de qualsevol altre que pugui imaginar.

-Com saps el que dius saber? Què hi ha darrere de tot això?

-Zuñiga, no cometi el mateix error de l'altra vegada. Vostè sempre comet la mateixa equivocació. S'obsessiona, i o converteix tot en un assumpte personal. Ja ho va fer fa temps. Es va obsessionar amb nosaltres; volia que jo pagués les culpes del meu germà, i aquesta obsessió va fer qu'ell se li escapolís; i a mi no em va poder fer res, doncs jo no era culpable. S'ha parat a pensar alguna vegada en tot el dolor que va causar?

El policia no contestà. S'aturà un moment, i amb la mà començà a acariciar-se la barbeta. Finalment, digué:

-No és fàcil el que em demanes. Els passaports no depenen de mi. Si en demano un, hauré de respondre a moltes preguntes.

No em prengui el pèl. Vostè és aquí el cap, i si no, segur que encara té molts amics a Madrid que li deuen favors. Si els esdeveniments continuen, veurà com aleshores sí que haurà de respondre a moltes preguntes. Tot és política, Zuñiga. Si vostè no pot demostrar eficàcia, van a escoltar-se moltes rialles, i es va a jubilar amb un full de serveis molt poc brillant.

Zuñiga tragué un paquet de cigarretes de la butxaca de l'americana, se n'emportà una als

llavis, guardà el paquet i de la mateixa butxaca tragué un encenedor. Encengué la cigarreta i es tornà a posar en moviment. En Ferran començà a caminar novament al seu costat.

Durant uns minuts, el tens silenci els envoltà de nou. Zuñiga fumava en silenci.

Quan hagué acabat la cigarreta, digué:

-Què és el que m'ofereixes, concretament?

-Es prepara un atracament a la seva zona. Són tres homes armats amb revòlvers, un revòlver per cap, però potser tinguin alguna arma més. Serà al migdia.

-Per a què són els diners?

-No es faci tantes preguntes. Pensi que si el deté, no hi haurà més atracaments ni més diner. Amb això, podrà resoldre molts casos. Escolti'm bé, i li plouran les trucades de felicitació.

-Quan i on?

-Ho sabrà quan jo tingui el passaport. Vostè em coneix i sap que jo compliré la meua paraula. Quan tingui el passaport, enviï-me'l per correu, ja sap la meua adreça, jo no he canviat. Jo li trucaré per telèfon i li donaré les dades que li manquen. Em penso que no té res a perdre. Per cert, no s'ho pensi massa, només queden quatre dies.

-Necessitaré una fotografia.

En Ferran li donà un sobre petit, alhora que li deia:

-Aquí la té. A més, en aquests dies, es pot prendre la molèstia de comprovar que he posat el pis a la venda i que he aconseguit legalment un passaport. Ja li he dit que a més del temps, posarem molta distància entre tots nosaltres. Però si no tinc notícies seves, mai més tornarà a saber de mi; em faré fonedís, i ni tan sols vostè podrà trobar-me, s'ho asseguro. Serà l'únic responsable de tot el que passi després.

-I què opina el teu germà de tot això?

-Deixi'l en pau. Això és entre vostè i jo. Últimament, tothom vol barrejar en les meves converses a persones que no són presents. Jo li vaig demanar una foto per poder aconseguir un passaport. Ara vostè ja la té. Doni'm el que li demano o sabrà el que és viure a l'infern que vostè mateix s'haurà construït.

Zuñiga es guardà en silenci el petit sobre a la butxaca interior de la seva americana.

Tragués una nova cigarreta del paquet i novament es posà a fumar. Als pocs segons tirà amb ràbia la cigarreta al terra, mentre entre dents pronunciava uns mots incomprensibles per a en Ferran.

-Si m'enganyes, et juro que et trobaré. Pots jugar-te el que vulguis.

-Jo no li enganyo. És millor confiar en els enemics que no pas en els amics.

Els amics sempre acaben fallant, en canvi, els enemics no canvien; sempre continuen sent

enemics.

-Què passa si després d'això, s'esbrinen més coses?

-Tant me fa. Ja li dic, que la distància és una medicina que ho cura tot. Un cop jo m'hagi marxat, tant me fa el que pugui passar.

-Sí, un cop se'n va, tant se fa. Tindràs notícies meves. I ara, fora de la meua vista. La gent com tu ens sou força útils, però no per això m'has de caure bé.

Zuñiga es preparà una nova cigarreta, una ràfega de vent apagà la flama de l'encenedor. Es col·locà d'esquena al mar, i amb la mà protegí la dèbil flama fins que la cigarreta fou encesa.

Quan tornà a mirar, en Ferran havia desaparegut de la seva vista. Continuà el seu passeig, pensant que potser tot allò no havia estat més que una al·lucinació de la seva ment cansada. Però el petit sobre que hi havia a la butxaca interior de la seva americana, li recordà que en cap moment havia abandonat el món real.

Assegut en el vagó del petit tren que el conduïa a Prada, Ferran continuava inquiet. Feia alguns dies que no dormia gens bé. No podia deixar de pensar en aquells tres homes, els quals no coneixia de res, però als qui havia parat una trampa.

S'havia submergit intensament en tots els tràmits que havia suposat la venda del pis. Aquell pis que molts anys abans, havien comprat els seus pares per ser la llar de la família. Una família que havia quedat trencada molts anys enrere, per la qual cosa aquella llar havia quedat buida i sense sentit.

S'havia sentit alleujat en vendre'l. No era més que un lloc poblat de records dolorosos, el qual havia acabat odiant.

Però el record d'en Vicent i els seus companys el perseguia. No obstant, notà que un cop havia pujat a aquest tren, a Perpinyà, el record començà a fer-se una mica més borrós. Tal com li havia dit a Zuñiga, la distància, a l'igual que el temps, eren les millors medicines. Després de tot, ara aquests homes gaudirien d'una vida molt més còmoda. Segurament serien empresonats a la mateixa presó. Podrien estar junts, recordant el seu gloriós passat. Entre les quatre parets de la cel·la podrien construir el seu propi món. Un món en què ell no entraria, quedaria completament exclòs dels seus records, entre els quals vivrien. Gaudirien de l'atenció mèdica que necessitaven. I qui sap, potser algun periodista s'interessaria per la seva història, i podria elevar-los al setè cel publicant entrevistes o esdeveniments narrats per ells.

Havia aconseguit vendre també el cotxe, no havia tret gaire per ell. Era lògic, estava molt explotat. Però tal com li havia dit a en Quim, amb aquests diners podia ajudar a pagar els viatges.

El tren s'aturà a la petita estació, s'aixecà i

agafà del portaequipatges la bossa de viatge que contenia totes les pertinences que, ara per ara, tenia en aquest món.

Era una mica trist pensar que havia arribat a l'edat que havia arribat i que tot el que tenia en aquest món, tot el que necessitava, cabia en una bossa de viatge. La vida era una cosa injusta.

Baixà del tren i contemplà detingudament l'andana. Aquesta vegada en Quim no hi era, hauria de pujar a buscar-lo, no podrien entretenir-se gaire temps; l'avió sortia de París d'aquí a dos dies, i haurien de fer el viatge amb tren.

Amb pas ferm començà a caminar per la carretera que tan bé coneixia. No parava atenció en el paisatge, ni semblava afectar-li el fort sol que brillava, inundant-lo de llum.

La sensació d'alleujament s'anava imposant als remordiments a cada pas que feia.

Per fi el veié, era dempeus a les escales que manaven al monestir, però al seu costat no va veure que tingués preparat el seu equipatge. En Quim sempre seria el mateix, sempre hauria de fer-se esperar.

-Bé -féu en Ferran amb veu alegre-. Ja ho tinc tot a punt. He cremat les meves naus.

Quim no contestà, el seu rostre romania impassible. Sota el braç esquerre portava un diari doblegat i la seva mirada estava clavada en el seu germà.

-Escolta, ja ho tinc tot a punt. Mira -digué, mentre deixava la bossa al terra i d'una butxaca lateral treia una petita carpeta de plàstic-, aquí tens el passaport i el billet d'avió. És un vol directe d'"Air France": París-Ciutat de Mèxic.

He venut el cotxe i el pis. Els diners no són cap problema. He comprat tots els dòlars que he pogut i la resta ens arribarà quan els necessitem, en una transferència bancària. El mateix banc m'ha promès fer els tràmits per enviar els diners.

Amb la veu més freda i distant que Ferran havia sentit mai, Quim li digué:

-Crec que has venut alguna cosa més que el pis i el cotxe.

-Què t'empatolles, ara? Mira, l'avió surt de París d'aquí a dos dies, i almenys trigarem un dia a arribar-hi, amb tant de canvi de tren com hi ha que fer aquí. Si has de recollir alguna cosa, fes-ho, però anem-nos-en aviat.

-Quan dic que has venut alguna cosa més que el cotxe i el pis, em refereixo a què has venut la teua ànima. Mira!

Dient això, li llançà furiosament el diari que portava sota el braç.

Ferran l'agafà. Era un exemplar de "l'Avui". Estava obert per les pàgines interiors i doblegat de manera que pogués veure la notícia que en Quim volia mostrar-li.

Hi havia un gran titular i una fotografia. Uns

atracadors havien mort en un enfrontament amb els mossos d'esquadra en ser descoberts quan sortien d'una oficina de la Caixa a Sant Antoni de Calonge. Segons el testimoni d'alguns veïns del poble, la lluita havia estat molt intensa.

Ferran quedà perplex, sumit en la postració, no esperava pas que Zuñiga actués amb la violència que el caracteritzava. Però no havia volgut córrer cap risc a l'enfrontar-se amb homes armats. A més, allò era un escarment destinat a dissuadir qualsevol intent de fer res semblant al "seu territori". Aquella operació portava la seva firma.

-On has aconseguit el passaport? -preguntà en Quim.

-Per a què em dones això? Què tinc que veure jo amb aquesta història?

-Contesta'm.

-No ha estat fàcil. Si vols, podem enraonar mentre anem a París. I si no, durant el vol. La veritat és que no t'entenc; et porto l'oportunitat de sortir d'aquí i em vénis amb una notícia que no sé què té que veure.

Ferran deixà caure el diari i li donà la carpeta de plàstic al seu germà. Aquest l'agafà, alhora que li deia:

-Tot això no em serveix per a res!

-Com què no! És que vols passar-te tota la teva vida aquí!

-Ets un traïdor -digué en Quim-. Ens has traït a tots nosaltres. L'Andreu va parlar fa uns dies amb mi i m'ho va contar tot. Em va dir que quan el seu projecte es posés en marxa, jo formaria part d'ell. Però tu ho has espatllat tot. Ja t'ho he dit abans, has venut la teva ànima -i dient això, tirà amb furia la carpeta al terra.

-La meva ànima! Qui ets tu per parlar-me de la meva ànima. Tinc l'ànima cremada. L'he cremada per culpa teva. Tu sempre vas tenir la possibilitat d'optar per una solució còmoda. Et vas venir aquí i ja no et vas haver de preocupar de res. Però jo em vaig haver de quedar allà! -Moderant el to de la seva veu, en Ferran continuà dient:- Saps quantes vegades va venir la policia a casa? Saps el que allò va suposar per a la nostra mare? No, no ho saps. Mai vas preguntar d'on treia els diners que et portava. Tu eres l'heroi, però no arriscaves res. Digues, després d'aquests anys, de tot aquest

sofriment, què hem aconseguit? No hem aconseguit res.

Ara em vénis amb el famós projecte de l'Andreu, com si fos una fórmula màgica. Ara tot una bogeria, o millor dit, un mer interès econòmic. No sabis que l'Andreu, l'únic que volia era fer-se famós per viure de la política?

Quim no respongué; continuava mantenint la seva expressió freda, però en els seus ulls es podia veure una ira continguda.

-Ja sé que no em creus. L'Andreu té molt bones paraules i és capaç de fer que el mon giri al seu voltant. També volia que jo girés. Ens volia utilitzar, no ho entens? Quan vaig conèixer a aquells desgraciats, vaig veure que teníem una possibilitat. Jo no volia que això passés. Pensava que acabarien a la presó. Però l'Andreu els va donar armes; segur que van ser ells qui van començar a desaparar primer.

-No ho intentis arreglar. No tens la raó.

-Què no tinc la raó! Era qüestió de temps que això passés. Què t'estimes més, que hagin estat ells o haver estat tu?

-M'hagués estimat més haver estat jo, abans de pensar que portes la mort de tres homes sobre la teva consciència.

-No diguis bajanades.

-Digues, amb sinceritat. D'on has tret el passaport?

-Està bé, amb sinceritat. Me l'ha donat Zuñiga.

-Zuñiga? -féu en Quim amb una barreja d'estranyesa i incredulitat.

-Sí, el mateix. Ara està en els mossos d'esquadra. A Palamós, més concretament; allà és el cap. Et sorprèn, oi? És això al que em refereixo. Tot és una mentida.

Això és el que desesperava a l'Andreu. Tothom s'ha endut la seva part del pastís, menys nosaltres. Ja t'ho he dit, l'Andreu estava desesperat pensant en què després de tants anys no havia tret res.

Si te l'ha donat Zuñiga, encara que volgués acompanyar-te, no podria.

-No em vinguis amb excuses. Recull-ho tot, oblidem aquesta discussió i anem-nos-en.

-Sembla que amb la teva ànima, també vas vendre la teva intel·ligència. Encara que potser sigui cert i no tinguis ànima, ja que no es pot tenir

ànima per fer el que has fet. Coneixes a Zuñiga molt bé, en aquests moments haurà denunciat a la Interpol el posseïdor d'aquest passaport, possiblement com a còmplice d'aquest mateix atracament; em detindran en qualsevol duana i m'entregaran a la policia espanyola.

Zuñiga és dels que no obliden; és un gos de presa que mai renuncia a una captura.

A més, hauries d'haver suposat que passaria el que va passar. Només vull creure que van tenir alguna possibilitat de defensar-se.

Durant uns segons, Ferran es quedà perplex, però després reaccionà.

-Això no són més que ximpleries -digué-. Si aquest passaport no serveix, aconseguirem un altre a París. O bé, aconseguirem algú que pugui canviar les seves dades. A més, a les duanes europees ja no demanen cap mena de documentació. Quan arribem a Mèxic ja ens espavilarem. Amb diners, tot es pot solucionar. Pagant el que ens demanin, ningú farà cap pregunta. Quan siguem allà, tot ho veuràs de forma diferent; la distància fa que es vegin les coses d'una altra manera, ajuda a oblidar. Estarem junts, tindrem el mar, tindrem un vaixell; jo sempre he volgut tenir un vaixell. Podrem viure a Veracruz; no et sembla un nom maco? Qui sap, potser pugui tornar a veure la noia que vaig conèixer a l'estació de tren.

Quin dibuixà un somriure als seus llavis. Era un somriure que només expressava tristesa. Després, esborrant-lo de la seva cara, digué:

-Ets un pobre infeliç. Vas darrere d'un miratge. Saps que mai tindràs aquest vaixell i que mai tornaràs a veure aquesta noia. Però si alguna vegada la tornes a veure, digues, què li diràs? Que portes tres vides sobre la teva consciència? Què creus que pensarà ella de tu? Sentirà el mateix que sento jo. M'agradaria poder-te perdonar, però crec que per obtenir el perdó, és millor que entris aquí i vagis a la capella. Jo no sóc Déu, i en la meva opinió, només Déu pot arribar a perdonar-te.

-Ets un covard, Quim, no t'atreveixes a sortir d'aquí. Però jo me'n vaig, et juro que aquesta vegada me'n vaig. Aquí ja no tinc res. He cremat les meves naus, i ha estat amb el mateix foc que va cremar la meva ànima. Potser tinguis raó, però ara ja sols puc continuar endavant. Si algun dia

vénis, seràs ben rebut. Tot això ha estat per tu.

-No em posis com a excusa. Tu ets el covard. Has recorregut al mètode més fàcil per solucionar-ho tot. Per això mai aconseguiràs res. L'última vegada, jo et vaig dir que estava disposat a marxar-me; et vaig enviar la meva foto per a un passaport, recordes? Digues, per què no vas buscar un falsificador, com dius ara?

Si amb diners es pot aconseguir tot, per què no els vas fer servir llavors?

-No va ser perquè fos més fàcil. No fou gens fàcil, fer el que vaig fer. Però volia destruir-ho tot. Volia que sofressin el que jo vaig sofrir. Quan vaig sortir de l'última reunió, vaig veure la meva imatge reflectida en un aparador; no podia creure que allò fos un ésser huma, era quelcom horrible el que hi vaig veure. Vaig veure un home tan sol i tan acabat, que vaig sentir desitjos de córrer i córrer, però no ho vaig fer, perquè vaig comprendre que, per molt que ho fes, no aconseguiria fugir del meu passat. Vaig saber que sempre estaria atrapat en aquell món. Quan l'Andreu em va trobar, no estava sol, li acompanyava un noi jove, i vaig sentir desitjos de cridar-li que s'allunyés. Que deixés tot allò, ja que no trauria res.

Per fi, quan vaig conèixer la noia, vaig saber que era un senyal. Era un missatge que m'indicava el lloc on havia de començar de nou.

-Adéu, Ferran.

En Quim no va pronunciar cap més paraula. Es girà d'esquena i s'encaminà de nou cap a l'entrada del monestir.

En Ferran es quedà immòbil, contemplant al terra la petita carpeta de plàstic. Mut testimoni del rebuig del seu germà.

Les comes li feien mal per la llarga caminada i l'estona que havia estat dempeus. Començà a caminar en direcció cap a l'estació, tenia un llarg camí per endavant, però comprenia que tal i com havia entès aquella nit, per molt que correu, mai podria fugir de si mateix i que, anés on anés, ell mai podria ser un home com els altres. Els homes tenen ànima, i ell no en tenia. Mai sabia en què moment de la seva vida, si feia anys, o en aquests dies enrere, la seva ànima s'havia cremat. Sempre seria un home amb l'ànima cremada.

FII!!

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

PROGRAMES, REVISTES
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
ALBARANS, FACTURES
I TOT TIPUS D'IMPRESSOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS.
PAPER FOTOCOPIADORA.

gràfiques
montsià

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

Mesos JULIOL/SETEMBRE

PERSONAJES

Fecha de emisión: 15 de julio de 2009.
 Procedimiento de impresión: Calcografía y offset.
 Papel: Estucado, engomado, mate y fosforescente.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
 Valor postal: 0,32 euros.
 Tirada: 430 mil.

Una nova sèrie de personatges, amb tres segells, es va emetre el passat 15 de juliol. Aquests estan dedicats a Claudio Moyano, Charles Robert Darwin i Louis Braille. Claudio Moyano y Samaniego, polític espanyol d'ideologia lliberal, va ser catedràtic d'institucions civils i d'economia política a la Universitat de Valladolid. Va impulsar la llei reguladora de l'ensenyament, coneguda com a Llei Moyano, que serà el fonament de l'ordenament legislatiu en el sistema educatiu espanyol durant més de 100 anys, Charles Robert Darwin, va participar com a naturalista a l'expedició del bergantí Beagle, per explorar les costes d'Amèrica del Sud. Va publicar la seva gran obra *L'origen de les espècies* el 1859 on va postular que totes les espècies d'éssers vius han evolucionat amb el temps, a partir d'un avantpassat comú, mitjançant un procés denominat selecció natural. Louis Braille, va quedar cec quan tenia tres anys després de patir un accident. Quan en tenia deu va ingressar a l'Institut per a joves cecs de París. Fou professor, famós per la invenció del sistema de lectura i escriptura per a cecs Braille, adoptat universalment. El sistema Braille consta de 63 caràcters format d'un a sis punts que permeten la lectura amb el tacte.

BAILES Y DANZAS POPULARES

Fecha de emisión: 22 de julio de 2009.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 33,2 x 49,8 mm.
 Valor postal: 0,43 euros.
 Tirada: 440 mil.

La sèrie de segells de correus denominada Balls i danses populars, està dedicada en aquesta ocasió a la muñeira i el fandango.

El nom de muñeira significa molinera, per l'antiga costum de ballar-la en els molins, fent més distret el temps d'espera. És un ball típic de Galícia. El ball es practica generalment acompanyat de gaites, bombo i panderos. El fandango és un ball popular, es practica igualment en parelles, amb un moviment viu. El compàs és acompanyat amb castanyetes i guarda una semblança amb la jota. Té molt arrelament a Astúries, Castella, Catalunya, València, País Basc i Portugal.

EFEMÉRIDES

Fecha de emisión: 5 de septiembre de 2009.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,32 euros.
 Tirada: 430 mil.

El dia 5 de setembre, dintre de la sèrie Efe-mèrides, s'ha emès un segell de correus commemoratiu del

Centenari del primer vol a motor a Espanya. En el segell es reproduceix una rèplica de l'aeronau que va realitzar aquest vol.

DEPORTES

Fecha de emisión: 7 de septiembre de 2009.
 Procedimiento de impresión: Offset.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,32 euros.
 Tirada: 340 mil.

Dintre de la sèrie Esports, s'ha emès un segell de correus commemoratiu del Centenari de la Reial Societat de Futbol. El segell reproduceix la silueta d'un jugador de futbol, en blanc sobre fons blau, i l'escut de la Real Societat de Futbol amb l'anagrama REAL100 al peu.

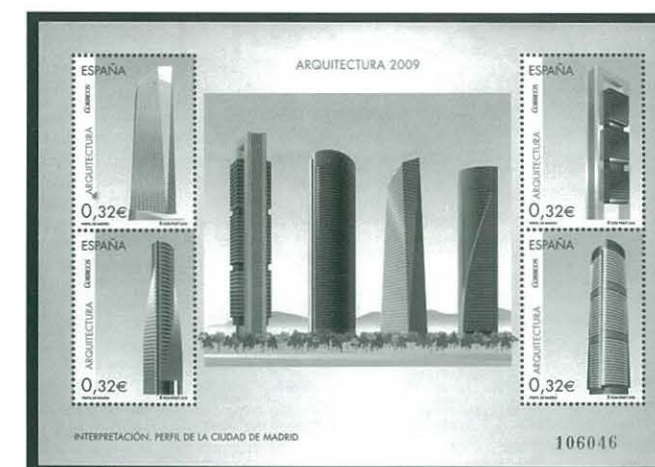

ARQUITECTURA

Fecha de emisión: 9 de septiembre de 2009.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,32 euros.
 Tirada sellos: 430 mil.
 Tirada hojas bloque: 300 mil.

Per a la sèrie Arquitectura, s'han emès sis segells. El primer reproduceix la imatge del Puente de Los Tilos, a l'illa de La Palma. Inaugurat el 18 de desembre de 2004 consisteix en un arc i pilars de formigó d'alta resistència, amb una llum de 255 metres. El pont, que s'estén al llarg de 357 metres, s'eleva a més de 150 metres sobre el barranc del "Agua". El segon reproduceix el Canal de Castella, una de les obres civils més importants del nostre país. Es va construir per ser una via de comunicació

per a la comarca de Tierra de Campos, per transportar fluvialment productes agrícoles amb destinació als ports del nord. El 1909 es va reconvertir en canal de regatge. Els altres quatre segells, que constitueixen un full bloc, s'il·lustren amb panoràmiques de les quatre torres d'un nou parc empresarial, pròxim al passeig de la Castellana a Madrid, entre les quals figuren les conegudes com a Torre de Cristal i Torre Espacio.

BAILES Y DANZAS POPULARES

Fecha de emisión: 14 de septiembre de 2009.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 33,2 x 49,8 mm.
 Valor postal: 0,43 euros.
 Tirada: 340 mil.

En aquesta ocasió, la sèrie de segells de correus denominada Balls i danses populars està dedicada respectivament al candil i les seguidilles. El ball del candil és una antiga festa pagesa andalusa i extremeña practicada principalment per la joventut.

XXII DIADA DEL CASTELL

Bon dia, estem aquí per celebrar la XXII Diada del Castell.

Podria parlar-vos de moltes coses, podria dir-vos que estem situats dalt d'un turó, que lo nostre castell esta catalogat com uns dels conjunts medievals més importants de Catalunya i be d'interès cultural, on s'han trobat assentaments d'íbers i musulmans. Que al segle XII tota la fortalesa va ser cedida als cavallers hospitalers que el defensaven de l'atac dels sarraïns, ja que en aquella època era una zona de frontera.

Per aquells dies havia un grup menut de població que a l'any 1222 reb la primera carta de població concedida per Ramon de Montcada que permet edificar entre les dos muralles i finalment al 1273 és quan Fra Ramon Berenguer, mestre d'Amposta i hospitaler, concedí la segona Carta Pobla donant llicència als habitants d'Uldecona per passar a viure a la vall de la Foia, essent els orígens de l'actual vila d'Uldecona.

En la desamortització de Mendizábal, el 1836, el Castell passa a mans privades, i a l'any 1986 el venen a l'Ajuntament d'Uldecona, el qual porta a terme la seva restauració i rehabilitació arquitectònica.

Pot ser si, que us hauria de parlar de tot això que és lo que toca, però considero que hi han persones que en saben molt més que jo, per lo tant us parlaré dels meus sentiments cap aquest munt de pedres que han vist tantes coses.

Fa 23 anys algú va tindre un somni de nit d'estiu i prenent granitzats al de Celidoni (el de veritat) ens vam anar engrescant tot una colla de gent jove que formàvem la secció de muntanya del Centre Cultural. En aquells moments l'Ajuntament ja treballava per poder comprar el castell i de lo que es tractava era de conscienciar a la gent de la importància del nostre patrimoni. Una de les nostres temors era, aixecar-mos un dia i trobar que el castell havia anat enterra degut a un badall enorme que tenia a la cara que dóna al poble.

Després de parlar amb molta gent vam conserguir organitzar aquesta diada, el Centre per supost es va bolcar i l'Ajuntament també ens va ajudar. Es van organitzar xerrades, exposició i visita guiada en escala de ferro inclosa per poder pujar a dalt de la torre quadrada. També es va crear la figura simbòlica del comanador per donar mes rellevància al dia.

Ara miro i veig moltes cares que estaven aquí aquell primer dia i que durant aquestos 22 anys ens hem anat retrobant aquí dalt amb il·lusio. Aquell dia teníem por de que ningú respongués a la nostra convocatòria, però molts dels que esteu aquí recordareu que des de dalt del castell es veia com un fil de gent anava pujant poc a poc. Aquella primera diada va ser tot un èxit.

Entre tots vam demostrar que sentíem el castell com una cosa nostra i per fi després de tants anys ens podem sentir orgullosos del patrimoni que deixarem als nostres fills.

Mon pare, que es poc viatger, sempre diu que no tenim que pedre el castell de vista. Jo he viscut tota la vida al meu poble, llevat d'un xicotet parèntesis d'un any i mig. Pos bé, al menjador del meu pis tenia penjada una làmina del castell que Margarida va fer un any i assentada al sofà mel mirava, però va poder més l'enyorament del meu poble i la meua gent i vaig tenir que tornar per poder mirar-lo de prop.

El castell per a mi significa molt, les excursions de l'escola quant érem menuts, les passejades de dissabte la tarda de jovenetes, la diada del castell amb el centre, aprendre a tocar la gralla los diumenges amb els amics grallers. La festa medieval que va fer que la gent del poble pugés en peça. Però avui per a mi significa orgull, el primer lloc on porto als forasters quan visiten el meu poble, després els porto a les oliveres, l'ermita, l'església, el pantano...

Però primer sempre al castell.

Fent servir una expressió que m'agrada molt dels nostres veïns, em sento PAGÀ del nostre castell, d'aquesta festa que mai ens haguéssim imaginat que la celebraríem durant tants anys i més que res em sento PAGÀ de vatros.

Moltes gràcies.

Mª CARMEN CUCALA

GASTRONOMIA

per Vicent Guimerà Sales

"SOLSIT" ESTOFAT DE PATACA

Ingredients:

- Tallades de frito
- Alls
- Llorer
- Cargols
- Rovellons
- Pataca
- Sal

Per a la picada:

- All
- Julivert
- Ametlles

Elaboració:

Primer de tot agafarem unes talladetes de frito, uns alls i llorer. Ho sofregirem a la paella i li afegirem los rovellons, los cargols i la pataca tallada a daus. A continuació ho cobrirem d'aigua i ho deixarem al xup-xup; quan estigue a punt li afegirem la picada i ho taparem, fins que acabe la cocció. Sobre tot que no falte lo condiment més agraït, la sal.

Aquest és un plat típic que se feia per a anar a segar.

Racó poètic

DIADA DEL CASTELL

Punt de concentració,
a la plaça Diputació.

D'allí se surt caminant,
uns callats els altres parlant.

De "detrás" se sent un run-run,
però tots van tirant amunt.

Se va pujant entre oliveres i garrofers,
alguns altres arbres i també ametllers.

Per fi dalt s'ha arribat,
qui més o menys fatigat.

Però tires la vista avall,
i veus aquesta vall.

Mires cap allà...
la serra de Montsià.

La Roca Roja, la Ferradura i la Cogula,
Vinaròs, Benicarló i Peníscola.

Sant Jordi i Cervera,
Canet lo Roig i Traiguera.

Si mires cap amunt,
los Ports allà lluny.

Lo Barri Castell,
Sant Rafel i Rossell.

La serra de Godall,
i allà l'Ermita... més avall.

Uldecona és una vila,
i el Castell una "maravilla".

Uns beuen, uns altres mengen un "bocadillo",
i alguns altres se beurien un bon carajillo.

Però tots estan pendents,
per escoltar els parlaments.

L'actual Comendador,
al nou li "entregue" el bastó.

"Después" lo poblat se "visite",
que el guia molt bé s'explique.

I amb molta il·lusió
que us ho passeu de lo millor.

MANOLO GAVALDÀ